

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/119/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118206937
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8118206937.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému spoločnosťou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., advokátska kancelária, Kýčerského 7, 811 05 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia 2.683,15 Eur, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 210,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od 15.8.2018 do zaplataenia do 3 di od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalovaný m á n á r o k voči žalobkyni na náhradu trov konania v rozsahu 84%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu 19.6.2018 sa žalobkyňa domáhala, aby súd vydal rozsudok, ktorým by rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 2.683,15 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % z tejto sumy od 11.4.2017 do zaplataenia, a nahradiť trovy konania.

2.1. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 24.11.2005 so žalovaným uzatvorila žiadosť o vydanie a používanie pôžičkovej karty TRIANGEL, na základe ktorej jej bol poskytnutý úverový rámec vo výške 896,24 Eur (27.000,- Sk) a poskytnuté finančné prostriedky sa zaviazala splácať formou pravidelných mesačných splátok vo výške 29,87 Eur (900,- Sk). Uviedla, že poskytnutú úverovú kartu využívala od uzavretia úverovej zmluvy v roku 2005 až do roku 2012, za uvedené obdobie z kreditnej úverovej karty reálne vyčerpala finančné prostriedky v celkovej sume 3.503,55 Eur, a od decembra 2005 do novembra 2015 žalovanému v splátkach počas tohto zúčtovacieho obdobia uhradila celkovo sumu vo výške 6.186,70 Eur.

2.2. Ďalej žalobkyňa uviedla, že žalovaný sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 21.1.2016 domáhal v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/16/2016 zaplataenia sumy 4.357,82 Eur s príslušenstvom, v priebehu konania postúpil svoju „pohľadávku“ spoločnosti Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., ktorej vstup na jeho miesto súd pripustil, a následne právoplatným rozsudkom zo dňa 16.2.2017 žalobu zamietol z dôvodu, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na to žalobkyňa uzavrela, že z úverovej zmluvy bola povinná vrátiť len poskytnuté finančné prostriedky (istinu) bez úrokov a poplatkov, a keďže jej boli poskytnuté finančné prostriedky v celkovej výške 3.503,55 Eur a v splátkach mu vrátila

sumu 6.186,70 Eur, žalovaný sa tak na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu vo výške 2.683,15 Eur. Dodala, že „úroky z omeškania si uplatňuje odo dňa 11.4.2017, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok prvoinštančného súdu, ktorý bola bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru prejednaná.“

3.1. Žalovaný vo vojnom písomnom vyjadrení so žalobou nesúhlasil a uviedol, že údajný nárok žalobcu podlieha premlčaniu v celom rozsahu. Poukázal na ust. § 107 OZ (o dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej dobe na vydanie bezdôvodného obohatenia) a uviedol, že ak žalobca tvrdí, že považoval a považuje úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere za bezúročný a bez poplatkov, je zrejmé, že doba 2 roky na uplatnenie práva na súde mu plynula a plynie od každej ďalšej splátky po dátume úhrady čerpanej istiny úveru (za predpokladu bezodplatnosti úveru).

3.2. Žalovaný dodal, že ako vyplýva z výpisu úveru v tejto veci, naposledy v prospech ich spoločnosti poukázala žalobkyňa peňažné plnenie v 01/2016, a z tohto dôvodu vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k nároku žalobkyne uplatnenému jej žalobou. Uviedol, že celý jej nárok je premlčaný, a to v subjektívnej 2-ročnej premlčacej dobe.

V poznámke pod čiarou žalovaný doplnil, že subjektívna premlčacia lehota plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení a jeho výške, a že túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobca získal vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie s tým, že jeho prípadné právne znalosti nie sú vôbec relevantné. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 67/2011, v zmysle ktorého to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako takýto jeho nárok, vyplývajúci z týchto skutkových okolností, možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Obdobne aj uznesenie NS SR zo dňa 10.01.2018 sp. zn. 3Cdo/169/2017. Podľa žalovaného je irelevantné, kedy si žalobca začal zisťovať bližšie informácie ohľadom spotrebiteľského práva a kedy mal danú skutkovú situáciu právne posúdenú s tým, že pokiaľ by žalobca tvrdil, že si vec nechal právne posúdiť v „ten či onen“ deň, dané relevantné byť nemôže – žalovaný by navyše v takomto prípade ani nemal žiadnu dostupnú procesnú obranu a začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty by závisel iba a len od tvrdenia žalobcu. Bolo by teda nepreukázateľné, či sa žalobca o právnom posúdení nedozvedel skôr a zároveň by nebolo zrejmé, prečo si žalobca nenechal vykonať právne posúdenie oveľa skôr.

Žalovaný tiež dodal, že žalobou uplatnený nárok žalobkyne podlieha z prevažnej časti premlčaniu aj pre uplynutie 3-ročnej objektívnej premlčacej doby. Uviedol, že podľa výpisu z úveru, za 3 roky pred podaním žaloby žalobkyňa uhradila v splátkach sumu 210 Eur.

4.1. V replike (k vyjadreniu žalovaného) žalobkyňa vyjadrila nesúhlas s právnym názorom o premlčaní celého uplatňovaného nároku s tým, že na predmetnú právnu vec je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože na strane žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, minimálne vo forme nepriameho úmyslu. Uviedla, že neuvedenie zákonom požadovaných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere (v predmetnej veci údaj o úrokovej sadzbe a RPMN) má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť daného úveru (§ 4 ods. 2 písm. g/ a ods. 5 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), a že žalovaný ako odborník na finančnom trhu musel o týchto skutočnostiach ako aj ich následkoch vedieť, prinajmenšom s nimi musel byť uzrozumený. Podľa žalobkyne je možné predpokladať, že žalovaný v čase uzatvárania zmluvy ako aj v čase podania jeho žaloby vedel o absencii zmluvných náležitostí a napriek tomu si od spotrebiteľky minimálne vo forme nepriameho úmyslu v súdnom konaní uplatňoval nedôvodné poplatky a úroky.

4.2. V súvislosti so subjektívnou premlčacou lehotou žalobkyňa uviedla, že nemá právnické ani ekonomické vzdelanie, preto nevie, aké náležitosti má dodávateľ povinne uvádzať v spotrebiteľských zmluvách, a aké následky sú spojené s porušením tejto povinnosti. Ako spotrebiteľ uzatvárala so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere v dobrej viere a dôvodne očakávala, že tento ako profesionál na finančnom trhu koná so znalosťou možného a dovoleného, čo by zodpovedalo jeho poctivému prístupu v podnikaní.

Žalobkyňa uzavrela, že o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej sa dozvedela až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 16. 02. 2017 č.k. 15C/16/2016-82, ktorým súd žalobu zamietol práve s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pričom rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.04.2017. Subjektívna dvojročná premlčacia doba v zmysle § 107 ods. 1 OZ podľa nej preto uplynúť nemohla.

5. V duplike (k vyjadreniam žalobkyne v replike) žalovaný uviedol, že konštatovanie žalobkyne o údajnom úmysle ich spoločnosti bezdôvodne sa obohacovať na jej úkor od počiatku a po celý čas trvania zmluvného vzťahu považuje za absurdné a z procesného hľadiska za nepreukázané, dôkazne nepodložené. Dodal, že žalobkyňou tvrdený úmysel (ako najzávažnejšiu formu zavinenia) je potrebné v každom jednom uvažovanom prípade dôsledne preukázať bezo zvyšku a akýchkoľvek rozumných pochybností; žalobkyňa však tieto svoje tvrdenia nijak dôkazne nepodložila.

Podľa žalovaného žalobkyňa neprípustne vychádza z ňou formovanej prezumpcie úmyslu na strane ich spoločnosti, a s argumentáciou žalobkyne sa v žiadnom prípade stotožniť nemožno, nakoľko v podstate znamená prezumpciu úmyslu na strane ktoréhokoľvek dodávateľa finančnej služby za úplnú a perfektnú znalosť výkladu právnych predpisov a celú koncepciu úmyslu v práve robí prakticky obsolétou.

Žalovaný uzavrel, že v súvislosti s otázkou „prezumpcie úmyslu“ bezdôvodného obohatenia na strane dodávateľa Občiansky zákonník nevytvára žiadnu osobitnú kategóriu osôb (či už fyzických alebo právnických), u ktorých sa úmysel získať bezdôvodné obohatenie

prezumeje. V prípade, ak by aj takáto prezumpcia mala existovať, tak je podľa neho na mieste otázka (na ktorú však žalobca neposkytuje ani len náznakovú odpoveď), kde sú jej hranice? Ak je totiž prezumpcia založená na perfektnej (t. j. úplnej, bez prípustnosti akýchkoľvek pochybení) interpretácii právnych predpisov alebo ich určitej časti, tak možno dospieť k ďalšiemu absurdnému záveru - u osoby s právnickým vzdelaním, musí byť bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatnej, čiastočne neplatnej zmluvy alebo inak so zákonom rozpornej zmluvy vždy úmyselným, pretože ako osoba práva znalá mala predsa vytvoriť zmluvu bezvadnú. Takýto prístup je však podľa názoru žalovaného zjavne nesprávny a nie je logicky udržateľný. Jeho nesprávnosť sa navyše prejavuje o to viac, ak sa úmysel nezakladá na okolnostiach skutkových, ale výlučne právnych. Z pohľadu žalovaného je absurdné domnievať sa, že dodávateľ úmyselne vytvorí a používa zmluvu rozpornú so zákonom s vedomím, že je len otázkou času, kedy bude škodový v dôsledku práve takej rozpornosti zmluvy so zákonom. Žalovaný potvrdil, že ich spoločnosť mala záujem na odplate za daný úver (s tým, že na tom nie je nič nečestné), to však neznamená, že mala úmysel sa bezdôvodne obohacovať na úkor žalobcu. Zmluva bola uzavretá v roku 2005, v danom čase nemohol mať dodávateľ vedomosť o tom, že zmluvu o 12 rokov súd posúdi ako v nejakom ohľade nedostatočnú.

V závere žalovaný citoval uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 04.07.2017 sp. zn. III. ÚS 448/2017-11, podľa ktorého: „...vedomosť žalovanej o tom, že plnenie jej nepatrí alebo jej bolo poskytnuté omylom, sa neprezumeje. Sťažovateľ, ktorý sa domáha vrátenia plnenia, musí preukázať, že žalovaná vedela alebo z okolností musela predpokladať, že jej vyplatená suma nepatrí, čo sa v danom prípade nepreukázalo...“.

6. Na prejednanie veci bolo nariadené pojednávanie, na ktoré sa strana žalovaného neustanovila, svoju neúčast' však ospravednila, a preto súd vec prejednal v jej neprítomnosti, a prihliadol pritom na obsah spisu a vykonané dôkazy, avšak len v rozsahu včasných a konkrétnych skutkových tvrdení strán sporu.

7. Podľa Čl. 3 ods. 2 CSP výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

8. Podľa Čl. 5 CSP zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní.

9. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

10. Podľa § 153 ods. 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

11. Podľa § 215 ods. 1 a 2 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

12. „Všeobecné, vágne a paušálne tvrdenia žalobcu neumožňujú súdu ich vecné preskúmanie a nie sú spôsobilé byť predmetom dokazovania. Takéto nesubstancované prejavy žalobcu súd v konaní legitímne opomenie a nevykonáva vo vzťahu k ich pravdivosti žiadne dokazovanie.“ (in: Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 670).

13. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní v súvislosti s argumentáciou žalovaného o absencii jeho úmyslu bezdôvodne sa obohatiť a potrebe preukázania úmyslu bezdôvodne sa obohať uviedol, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 bolo podľa jeho názoru prekonané uznesením NS SR zo dňa 28.2.2022 sp. zn. 7Cdo/268/2021, ktoré podľa neho poukázalo na to, že uvedený rozsudok 1Cdo/238/2017 nemožno aplikovať s poukazom na princíp prednosti práva EU v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/2019, a že na tento princíp bolo neskôr odkázané tiež v rozhodnutiach 7Cdo/181/2020 a 7Cdo/79/2021.

14. Súd sa vo veci oboznámil so žalobou a všetkými prostriedkami procesného útoku a obrany, ktoré strany sporu počas konania uplatnili (riadne a včas), vykonal dokazovanie všetkými označenými dôkazmi (§ 132 ods. 1 CSP), ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený (§ 204 CSP), ako aj oboznámením obsahu vyjadrenia žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uvedeného v jej písomnom podaní zo dňa 9.8.2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/16/2016 (kde bola v pozícii žalovanej), a na základe zhodných (resp. riadne a včas konkrétne nepopretých) tvrdení rozhodujúcich skutočností (§ 132 ods. 1, § 151 a § 186 ods. 2 CSP) a vykonaných dôkazov zistil tento skutkový stav:

15. Dňa 24.11.2005 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným žiadosť o vydanie a používanie pôžičkovej karty TRIANGEL, na základe ktorej jej bol poskytnutý úverový rámec vo výške 896,24 Eur s tým, že poskytnuté finančné prostriedky sa zaviazala splácať formou pravidelných mesačných splátok vo výške 29,87 Eur. Úverovú kartu využívala od uzavretia úverovej zmluvy v roku 2005 až do roku 2012, a za uvedené obdobie z kreditnej úverovej karty reálne vyčerpala finančné prostriedky v celkovej sume 3.503,55 Eur, pričom od decembra 2005 do novembra 2015 žalovanému v splátkach počas tohto zúčtovacieho obdobia uhradila celkovo sumu vo výške 6.186,70 Eur.

16. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 15C/16/2016 sa žalovaný (vtedy ako žalobca) domáhal zaplata sumy 4.357,82 Eur s príslušenstvom, v priebehu konania pohľadávku, ktorá bola predmetom uvedeného konania, postúpil spoločnosti Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., ktorej vstup na jeho miesto súd pripustil, a následne súd rozsudkom zo dňa 16.2.2017 žalobu zamietol z dôvodu, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 11.4.2017. S poukazom na to žalobkyňa bola z úverovej zmluvy povinná vrátiť žalovanému len poskytnuté finančné prostriedky (istinu) bez úrokov a poplatkov, a keďže jej boli poskytnuté finančné prostriedky v celkovej výške 3.503,55 Eur a v splátkach žalovanému vrátila sumu 6.186,70 Eur, žalovaný sa tak na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu vo výške 2.683,15 Eur. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné, keďže boli uvedené v skutkových tvrdeniach uvedených v žalobe, a žalovaný ich počas konania (riadne a včas) nijako nepoprel (§ 151 CSP). Z nespochybnených tvrdení žalovaného (uvedených v jeho vyjadrení k žalobe) pritom v tejto súvislosti vyplynulo už len to, že podľa výpisu z úveru za 3 roky pred podaním žaloby žalobca uhradil v splátkach sumu 210,- Eur, a teda ostatné sumy boli uhradené skôr.

17. Z obsahu písomného vyjadrenia žalobkyne v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 15C/16/2016 zo dňa 9.6.2016 (vtedy ako žalovanej) k žalobe žalovaného (vtedy ako žalobcu) vyplynulo, že žalobkyňa skutočnosti a svoje tvrdenia o dôvodoch bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru v uvedenom konaní prvý krát uplatnila, a teda aj poznala (najneskôr) v tento deň. Žiadne konkrétne skutočnosti svedčiace o tom, že by žalovaná mala vedomosť o bezdôvodnom obohatení žalovaného už skôr, žalovaný v konaní neuviedol, a ani súd nezistil.

18. Rovnako tak však na druhej strane v konaní nebolo zistené a preukázané ani to, že by sa žalovaný prijatím plnení od žalobkyne nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov (istiny) obohatil úmyselne. Žalobkyňa svoje tvrdenia o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného odvodzovala iba od jeho (profesionálneho) postavenia s tým, že žalovanému v postavení dodávateľa musel byť pri koncipovaní a uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere známy obsah a výklad všetkých právnych

predpisov stanovujúcich povinné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a ak tieto náležitosti opomenul, musel byť uzrozumený s tým, že mu právo na úroky a poplatky nepatrí, čím sa mal na úkor žalobkyne, minimálne vo forme nepriameho úmyslu, obohatiť úmyselne. Žalovaný to však poprel a namietal, že nebol uzrozumený s tým, že by mu plnenie nad sumu poskytnutých peňažných prostriedkov patriť nemalo. Uviedol, že mal záujem na odplate za daný úver (s tým, že na tom nie je nič nečestné), čo však neznamená, že mal úmysel sa bezdôvodne obohacovať na úkor žalobcu. Zmluva bola uzavretá v roku 2005, a v danom čase nemohol mať vedomosť o tom, že zmluvu o 12 rokov súd posúdi ako v nejakom ohľade nedostatočnú. Táto obrana žalovaného nebola pritom ďalej v konaní zo strany žalobkyne (zastúpenej advokátom) do vyhlásenia rozhodnutia nijako spochybnená (§ 291 ods. 3 a §296 CSP).

19. Pokiaľ ide o poukaz na profesionálne postavenie žalovaného a s tým súvisiace úvahy o povinnosti žalovaného poznať a absolútne vždy dodržiavať a správne aplikovať (úplne) všetky zákonné ustanovenia, z ktorých by mal údajne vyplývať nepriamy úmysel žalovaného (pri ich eventuálnom nedodržaní) bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa, súd navyše poukazuje na to, že takéto úvahy sú postavené na len predpokladoch, čo daný subjekt (vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery) vedieť mohol a mal, na ktorých je však založená iba nedbanlivosť (viď § 16 písm. b) Trestného zákona), a nie úmysel, pri ktorom musí byť tvrdené a preukázané (nie len predpokladaná možnosť), že subjekt následok (v danom prípade bezdôvodné obohatenie, teda získanie plnenia bez právneho dôvodu) chcel dosiahnuť (priamy úmysel), resp. vedel, že svojim konaním takýto následok (bezdôvodné obohatenie) môže spôsobiť (teda nestačí že o tom vedieť mohol a mal), a pre prípad že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený (nepriamy úmysel). Opačná konštrukcia zodpovednosti za úmyselné konanie by znamenala, že všetci profesionáli (napr. aj lekári, stavbári, vodiči motorových vozidiel, požiarnici či záchranári, a pod.) by mali byť, v súvislosti s akýmikoľvek objektívnymi následkami pri porušení ich povinností (právnych predpisov), ktoré mali poznať a vedieť aj správne aplikovať, len vzhľadom na svoje postavenie, vždy stíhaný za ich úmyselné spôsobenie, a nie eventuálne (len) za nedbanlivosť, čo je zjavný nezmysel. V tejto súvislosti súd napokon poukazuje aj na už ustálenú rozhodovaciu prax NS SR (čl. 2 ods. 2 a § 220 ods. 2 CSP), ktorý vo veci sp. zn. 1Cdo 238/2017 zo dňa 18.10.2018 (na ktorú poukázal už aj v ďalších rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/227/2019 a 4Cdo/219/2019) uviedol, že: „... samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). ... Žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota.“

20. Podľa § 451 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej len „OZ“) bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

22. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

23. Podľa § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

24. Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

25. Podľa § 563 OZ - ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

26. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať

od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase vzniku právneho vzťahu - výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

27. V prejednávanom prípade si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.683,15 Eur ako rozdiel medzi sumou 6.186,70 Eur, ktorú žalovanému v splátkach uhradila, a poskytnutými finančnými prostriedkami v celkovej výške 3.503,55 Eur, a to s poukazom na to, že podľa rozsudku vydaného v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 15C/16/2016 je úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tieto skutočnosti žalovaný nerozporoval a voči nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa bránil iba námietkami premlčania, a to jednak uplynutím 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, a tiež tým, že nárok žalobcu podlieha z prevažnej časti premlčaniu aj pre uplynutie 3-ročnej objektívnej premlčacej doby vzhľadom na to, že za 3 roky pred podaním žaloby žalobca uhradil v splátkach sumu 210,- Eur.

28. Námietku uplynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, napriek presvedčivej argumentácii žalovaného, súd neuznal, nakoľko podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 „Pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorá je bezúročná a bez poplatkov je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve.“ Tento moment pritom súdy v zmysle rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove /podľa ktorej „Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby ho vedel aj správne aplikovať.“ (rozsudok KS PO sp. zn. 20Co/3/2020, a obdobne rozsudok KS PO sp. zn. 20Co/1/2019, aj sp. zn. 7Co/112/2019, a mnohé ďalšie)/, pri nedostatku iných zistení, odvíjajú až od času konzultácie spotrebiteľa ohľadom skutočností týkajúcich sa zmluvy s advokátom, resp. so združením na ochranu občana spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania pritom v tomto smere vyplynulo len to, že žalobkyňa svoje tvrdenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru prvýkrát uplatnila (a teda už aj poznala) až v písomnom vyjadrení k žalobe v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 15C/16/2016 zo dňa 9.6.2016, čo je menej ako dva roky pred podaním tejto žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, a keďže žalovaný netvrdil a ani nepreukázal žiadne také osobitné skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že žalobkyňa mala vedomosť o bezdôvodnom obohatení už predtým, subjektívna 2-ročná premlčacia doba pre podanie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 OZ podľa vyššie uvedenej rozhodovacej praxe zachovaná bola.

29. Za čiastočne dôvodnú však súd v danom prípade uznal námietku uplynutia objektívnej 3-ročnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynúcej odo dňa, kedy k nemu došlo. Subjektívna premlčacia doba práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia totiž môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, keďže podľa ust. § 107 ods. 2 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčuje (bez ohľadu na vedomosť oprávneného o bezdôvodnom obohatení) najneskôr po troch rokoch, resp. v prípade bezdôvodného obohatenia získaného úmyselne, najneskôr po 10 rokoch odo dňa, keď k nemu došlo. Žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mali svedčiť o úmysle žalovaného bezdôvodne sa na úkor žalobkyne obohatiť (o vedomostnej aj vôľovej zložke jeho úmyslu - vid' rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo 238/2017 – teda že minimálne v zmysle nepriameho úmyslu nepochybne vedel, že svojim konaním môže spôsobiť vznik bezdôvodného obohatenia, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmenný, čiže následok priamo nechcel, ale bol uzrozmenný s tým, že nastane), okrem poukazu na profesionálne postavenie žalovaného (vid' bod 19. tohto odôvodnenia), však žalobca nijako netvrdil (a teda ani nepreukázal), a ani súd, v medziach stranami vymedzeného predmetu konania a nimi prednesených skutkových tvrdení a predložených príloh, nezistil. V súvislosti s absenciou vyššie uvedených skutočností svedčiacich o nepriamom úmysle pritom súd subsidiárne poukazuje najmä na výklad zavinenia v odbornom komentári k Trestnému zákonu, podľa ktorého zavinenie je vybudované na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej, pričom tento komentár (okrem potreby zistenia vedomostnej zložky) uvádza, že: „Pri nepriamom úmysle páchatel' priamo nechcel spôsobom uvedeným v ... zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, súčasne je však uzrozmenný s tým, že takéto porušenie alebo ohrozenie nastane.“ (in: Samaš, O.,

Stiffel, H., Toman, P., Trestný zákon. Stručný komentár. Bratislava: IURA EDITION, 2006, s. 44). Tieto skutočnosti, tak ako je uvedené vyššie, však v konaní zistené neboli (žalobca tvrdil len to, že žalovaný o bezdôvodnom obohatení vedieť mohol a mal, čo sú však predpoklady zavinenia, resp. zodpovednosti z nebanlivosti). Súd preto pri posúdení uplatnenej námietky premlčania vychádzal zo všeobecnej trojročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá plynie odo dňa, keď k nemu malo dôjsť. Podľa nespochybnených tvrdení žalovaného pritom všetky plnenia, z ktorých malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, okrem sumy 210,- Eur, mu žalobkyňa uhradila viac ako 3 roky pred podaním žaloby, a v keďže konaní (tak ako je to uvedené v bode 18. a 19. tohto odôvodnenia) nebolo zistené a preukázané, že by sa žalovaný v súvislosti s prijatím plnení na základe úverovej zmluvy od žalobkyne nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov (istiny) obohatil úmyselne, a nebol tak zákonný dôvod na aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, právo na vydanie plnenia zo súm prevyšujúcich 210,- Eur uhradených viac ako 3 roky pred podaním žaloby tak bolo premlčané. Preto súd žalobkyni bezdôvodné obohatenie uplatnené nad túto sumu v zmysle ust. § 100 ods. 1 OZ priznať nemohol, a žalovaného zaviazal len na zaplatenie jeho časti v sume 210,- s príslušenstvom, a prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

30. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne o tom, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 bolo údajne prekonané rozhodnutím NS SR sp. zn. 7Cdo/268/2021 odkazujúcim na rozhodnutie Súdneho dvora EU C-485/19, tak súd poukazuje na to, že SD EU v uvedenom rozhodnutí (v prípadoch v ňom vymedzených) nevyhlásil trojročnú premlčaciu lehotu vo všeobecnosti, ale len jej aplikáciu za určitých okolností, a to zo začiatkom odo dňa keď došlo k bezdôvodnému obohateniu predtým, než sa skončí platnosť zmluvy. SD EU totiž v uvedenom rozhodnutí v bode 59. uviedol, že „pokiaľ ide o stanovenú dĺžku skúmanej premlčacej lehoty, ktorá je v tomto prípade tri roky, Súdny dvor rozhodol, že pokiaľ je táto lehota stanovená a vopred známa, zdá sa, že lehota v takomto rozsahu je v zásade dostatočná na to, aby dotknutému spotrebiteľovi umožnila pripraviť a podať účinný prostriedok nápravy, takže táto dĺžka sama osebe nie je nezlučiteľná so zásadou efektivity.“ SD EU pritom podľa bodu 63. v predpokladoch uvedeného rozhodnutia vychádzal z toho (zo situácie), že „zmluvy o úvere, akou je zmluva, o akú ide vo veci samej, sa vo všeobecnosti plnia počas dlhého obdobia, a preto, ak je udalosťou, na základe ktorej začína plynúť trojročná premlčacia lehota, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, čo musí overiť vnútroštátny súd, nemožno vylúčiť, že prinajmenšom pre časť uskutočnených platieb môže dôjsť k uplynutiu premlčacej lehoty ešte predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, takže takýto režim premlčania môže spotrebiteľom systematicky odopierať možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s uvedenými smernicami.“ Ako vyplýva z bodu 66. tohto rozhodnutia, vzhľadom na tieto úvahy SD EU formuloval záver, že: „Zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“). V nadväznosti na to NS SR v rozhodnutí 7Cdo/268/2021 bez ďalšieho odôvodnenia uviedol, že „Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EU C – 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehoty, je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia).“ Podľa názoru procesného súdu teda uvedený rozsudok Súdneho dvora EU, tak ako je to uvedené už vyššie, nevyhlásil trojročnú premlčaciu lehotu, resp. nebráni vnútroštátnej právnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehoty pre žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených vo všeobecnosti, ale len takej vnútroštátnej právnej, podľa ktorej trojročná premlčacia lehota začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu v prípadoch, ak je udalosťou, na základe ktorej začína plynúť, akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom predtým, než sa skončí platnosť zmluvy, čo musí overiť vnútroštátny súd.

31. O takúto situáciu však v prejednávanej príhode nejde, keďže v danom prípade udalosťou, na základe ktorej v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ začala plynúť premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia (pozostávajúceho zo súm uhradených žalobkyňou nad rámec jej poskytnutých peňažných prostriedkov), nie je akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom (žalobkyňou) predtým, než sa skončila platnosť zmluvy (nešlo o platby na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky počas trvania platnosti zmluvy), ale (vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu) len úhrada tej platby resp. tých platieb, ktoré

uskutočnil žalobca až nad rámec istiny (po uhradení istiny, ktorú mal žalovanému vrátiť), a ku ktorým došlo navyše až po zosplatnení (skončení platnosti úverovej zmluvy a používania úverovej karty). Inými slovami, žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia iba z platieb nad rámec istiny, ku ktorým došlo (a premlčacia doba na ich vydanie začala plynúť) až v období po skončení platnosti zmluvy (ukončenej vypovedaním zo dňa 6.2.2013). Všetky tieto čiastky, okrem sumy 210,- Eur, pritom žalobca, podľa nespochybných tvrdení žalovaného, uhradil viac ako 3 roky pred podaním žaloby, a v súvislosti s tým navyše aj platnosť zmluvy sa skončila viac ako 3 roky pred podaním žaloby, keď podľa výpisu z pôžičkovej karty predloženého žalovaným v tomto konaní (č.l. 23) nebolo žalobkyni najneskôr od 23.4.2015 umožnené žiadne ďalšie čerpanie a používanie kreditnej karty, a bolo na nej poznamenané vyhlásenie okamžitej splatnosti (a podľa č.l. 56 z pripojeného spisu vo veci 15C/16/2016 bolo žalobkyni listom zo dňa 6.2.2013 oznámené vypovedanie zmluvy a vyhlásenie predčasnej splatnosti dlžného zostatku). Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatneného v tomto konaní tak v zmysle rozhodnutia SD EU C-485/19 nebol ohrozený tým (čo podľa bodu 63. tohto rozsudku musí overiť vnútroštátny súd), že by udalosťou, na základe ktorej začína plynúť trojročná premlčacia lehota, bola akákoľvek platba uskutočnená dlžníkom, a že by k uplynutiu premlčacej lehoty malo dôjsť ešte predtým, než sa skončila platnosť zmluvy, a išlo tak o režim premlčania, ktorý by spotrebiteľom systematicky odopieral možnosť domáhať sa vrátenia platieb uskutočnených na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s uvedenými smernicami.“

32. V danom prípade mal teda súd za to, že nejde o situáciu premlčania tak ako ju popisuje SD EU pod bodom 63. v predpokladoch svojho rozsudku C-485/19 (čo má overiť vnútroštátny súd). V tomto prípade uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, vyvodzovaného z nedostatkov zmluvy o úvere uzatvorenej v roku 2005, nejde (v zmysle rozsudku SD EU C-485/19) o žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, tak ako to má podľa jeho podmienok na mysli uvedené rozhodnutie SD EU C-485/19, a tým toto rozhodnutie, a ani rozhodnutie NS SR 7Cdo/268/2021, podľa ktorého je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia), na tento prípad nijako nedopadá.

33. Na základe uvedeného, v dôsledku uplynutia objektívnej 3-ročnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynúcej od úhrady splátok, mohol tak súd žalobe vyhovieť len v časti o zaplatenie sumy 210,- Eur uhradenej menej ako 3 roky pred podaním žaloby spolu s príslušným úrokom z omeškania, a v ostatnej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia na základe súm zaplatených nad istinu po skončení platnosti zmluvy viac ako 3 roky pred podaním žaloby pre premlčanie, ako aj v časti neoprávnene uplatneného obdobia nároku na úroky z omeškania, zamietol.

34. Úroky z omeškania spojené s vydaním bezdôvodného obohatenia si totiž žalobkyňa uplatnila už odo dňa 11.4.2017, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok vydaný v konaní na tunajšom súde pod sp. zn. 15C/16/2016, ktorým bola zamietnutá žaloba právneho nástupcu žalovaného voči žalobkyni o zaplatenie 4.357,82 Eur s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Nakoľko však čas splnenia dlhu na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je ustanovený právnym predpisom, a nebol určený ani v rozhodnutí súdu, na ktoré poukázala žalobkyňa, a súčasne žalovaného o jeho vydanie osobitne nepožiadala, v zmysle ust. § 563 OZ bol žalovaný povinný vydať žalobkyni toto bezdôvodné obohatenie nasledujúceho dňa po doručení žalobnej žiadosti (žaloby - doručenej mu kompletne 14.8.2018), až od ďalšieho dňa je v omeškani s plnením tohto peňažného dlhu, a preto od toho dňa je povinný platiť žalobkyni z priznanej dlžnej sumy aj úroky z omeškania. Súd preto žalobcovi priznal sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 210,- Eur spolu so zákonnými úrokmi z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vlády Slovenskej za čas po jeho splatnosti vo výške o osem percentuálnych bodov vyššej než bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania tak, ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku, a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

35. O náhrade trov konania súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna

zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Žalobkyňa bola v konaní o svojej žalobe o zaplatenie 2.866,23 Eur úspešná v časti vo výške 210,- Eur, čo predstavuje 8% úspešnosť, žalovaný bol v konaní procesne úspešnejší vo zvyšku, čo predstavuje 92% úspešnosť, takže má potom voči žalobkyni podľa pomeru úspechu nárok na náhradu trov konania v rozsahu pomerného rozdielu vo výške 84%. Už len pre úplnosť súd uvádza, že žiadne dôvody, pre ktoré by bolo možné úspešnému žalovanému jemu vzniknuté trovy tohto konania (preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré mu vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva), resp. tak ako v tomto prípade ich pomernú časť v zmysle ust. § 257 CSP celkom výnimočne nepriznať a žiadať, aby ich znášal sám, strany do skončenia konania netvrdili a ani súd nezistil. Strana, ktorá realizuje kroky k začatiu alebo trvaniu občianskeho súdneho konania, musí vždy zvážiť jeho začatie resp. obranu v ňom, a podľa všetkých okolností, priebehu konania a vyjadrení protistrany prípadne aj jeho predlžovanie resp. trvanie na podanom návrhu, a preto musí znášať aj dôsledky s tým spojené plynúce z jej procesného neúspechu v konaní. V súvislosti s eventúrnymi úvahami o aplikácii výnimočného ust. § 257 CSP súd prvého stupňa zároveň poukazuje aj na výklad obsahovo obdobného ust. § 150 O.s.p. v rozhodnutí Ústavného súdu ČR pod sp. zn. IV. ÚS 3678/12, podľa ktorého „Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa aplikácie ustanovenia § 150 O.s.p., je nutné konštatovať, že sa jedná o procesné ustanovenie, ktorého použitie je výslovne na uvážení všeobecného súdu. Pokiaľ sa teda, či už obvodný alebo mestský súd rozhodol dané ustanovenie neaplikovať, nie je jeho povinnosťou toto akokoľvek zdôvodňovať. Dôvodom je tu predovšetkým tá skutočnosť, že ustanovenie § 150 O.s.p. je výnimkou zo všeobecného pravidla, a pokiaľ nedôjde k aplikácii tejto výnimky, platí pravidlo všeobecné. Inými slovami povedané, povinnosť odôvodnenia nákladového výroku z uhla pohľadu ustanovenia § 150 O.s.p. by nastala až v prípade, že by došlo k jeho aplikácii.“ O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.